

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Χατζόπουλος γεννήθηκε στο Άργείο στα 1869. Νεώτερος δεκατριών ή δεκατεσσάρων χρονών τελίωσε το Γυμνάσιο, κι ο πατέρας του, που έμπορευότανε, τον πήρε μαζί του στην Κέρκυρα κι από κει στο Μπρίντζι, πούχε δουλιές έμπορικές εκεί, γιά νάν του κάνει έτσι ένα ταξιδάκι γιά την υγεία του. Μοιραϊά, στο μέρος που πρωτοπήγε παιδί, εκεί του είτανε γραφτό και νά πεθάνει. Σπούδασε Νομικά στο Πατριστίμιο, διακηγόρησε μάλιστα και μερικά χρόνια στο Άργείο, κι ύστερα ήρθε κι εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Στα 1898 έβγαλε το περιοδικό «Τέχνη» και την ίδια χρονιά και τις πρώτες ποιητικές του συλλογές: «Τραγούδια της έρημιάς» και «Τα Έλεγεία και τα Ειδύλλια». Στο Μόναχο, όπου έμεινε αρκετά χρόνια, παντρεύτηκε τη Φίλνταντσα Sanny Häggman που σπούδαζε ζωγραφική στην εκεί Ακαδημία, κι απόκτησε μια κόρη, τη δε Σέντα. Έργα πρωτότυπα έχει τυπώσει, έξω από τις δυο παραπάνω λυρικές συλλογές την «Αγάπη στο χωριό» (διήγημα), τον «Πύργο του Ακροπόταμου» και τον «Υπεράνθρωπο» (ρομάντζα, πρωτοτυπωμένα στο «Νουμάς»), «Τάσση» (πρωτοτυπωμένη κι αυτή στο «Νουμάς»), «Στο σκοτάδι κι άλλα διηγήματα», «Φθινόπωρο» (ρομάντζο), «Άπλοι τρόποι» και «Βραδυνοί θρύλοι» (το τελευταίο διβλίο του, βγαλμένο φέτος από τον εκδότη Γ. Βασιλείου) και μετάφρασες: το «Φάουστ» και την «Ιφιγένεια» του Γκαίτε, την «Ηλέκτρα» του Χόφμανσταλ και το «Βιβλίο του μικρού αδερφοῦ» του Σουηδοῦ Γκέγγερεσταμ, (που πρωτοδημοσιεύτηκε στο «Νουμάς» και βγήκε ύστερα και σε ξεχωριστό διβλίο από τον εκδότη Γ. Βασιλείου). Έχουν παχτεί ακόμα στο θέατρο δυο τραγωδίες του Αυστριακού Γκριμπάρτσερ, μεταφρασμένες σε στίχους, «Το στοιχί του Πύργου» και ή «Ηρώ και Λέαντρος». Αφίνει μισοτελειωμένο ένα πρωτότυπο ρομάντζο του κι άλλη πρωτότυπη και μεταφραστική εργασία. Πέθανε τέλη Ιουλίου στο Μπρίντζι της Ιταλίας, μέσα στο βαπόρι, ταξιδεύοντας με τη φαμελιά του γιά τη Γερμανία, όπου θά περνοῦσε τους μήνες του καλοκαιριοῦ. Θάφτηκε στο Μπρίντζι.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον τῆς Ἑταιρίας τῶν Κοινωνικῶν καί Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, συνελθόν σήμερον τήν 2αν Αὐγούστου 1920 εἰς ἑκτακτον Συνεδρίαν ἐπὶ τῇ θλιβερᾷ ἀγγελίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ Κωνσταντίνου Χατζόπουλου, μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Ἑταιρίας, ψηφίζει :

Α') Ἐκφράζει τὴν ἀπειρον αὐτοῦ θλίψιν ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ ἀνδρός, ὅστις ὄχι μόνον διὰ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ φιλολογικοῦ ἔργου ἐσημείωσε σταθμὸν καὶ ἐπηρέασεν οὐσιωδῶς τὴν ἐξέλιξιν τῆς συγχρόνου φιλογικῆς κινήσεως, ἀλλὰ καί, ἐξυπηρετῶν τὴν Τέχνην, ἐγνωρίζεν ἀείποτε νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐπιστημονικὴν κίνησιν, νὰ ἐμπνέηται ἀπὸ τὰ πορίσματα αὐτῆς καὶ νὰ χρησιμοποιοῖ τὴν σκέψιν καὶ τὴν γραφίδα αὐτοῦ εἰς τὴν διακονίαν τῶν ὑψηλῶν κοινωνικῶν ἰδεῶν.

Β') Ἀποφασίζει ν' ἀνυποστηρίξῃ εἰς ἐνδείξιν ἐξαιρετικῆς τιμῆς ἢ εἰκῶν τοῦ εἰς τὴν κτίθουσιν τῶν διαλέξεων.

Γ') Ἀναθέτει εἰς τὸ Προεδρεῖον ν' ἀνακοινώσῃ πρὸς τὴν σύζυγον καὶ θυγατέρα αὐτοῦ τὴν θαυμάτην συμμετοχὴν τῆς Ἑταιρίας εἰς τὸ πένθος τῶν.

Ο' Ἐφορος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου
ΑΛ. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Ο' Γεν. Γραμματεὺς
Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ Σοσιαλιστικὸν Κέντρο Ἀθηνῶν ἔστειλε στὴ γυναῖκα καὶ στὴν κόρη του τὸ ἀκόλουθο τηλεγράφημα :

Κυρίες Σένη καὶ Σέντα Χατζόπουλου

Μερὰν (Τυρόλο) Ἰταλία.

Τὸ Σοσιαλιστικὸν Κέντρο κλαίει μαζί σας τὸν πνευματικὸν τοῦ διηγητῆ καὶ εὐγνωμονεῖ ἐσᾶς πού τοῦ σταθήκατε στὴ ζωὴ οἱ μόνες τους ἀσυννέφιαστες καὶ πιστὲς εἰτιγλίες.

Γιά τὴ Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴ
ΗΛ. ΔΕΛΑΖΑΝΟΣ

Ἐπίσης ὁ «Σοσιαλιστικὸς Ὀμιλὸς Γυναικῶν» ἔστειλε τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα :

Βαθιά θλιμμένες γιά τὸ θάνατον τοῦ ὑπερασπιστῆ τῶν δικαιωμάτων τῆς Γυναίκας, σᾶς ἐκφράζουμε τὰ γκαρδικὰ μας συλλυπητήρια.

Ἡ Διοίκησις
ΑΘΗΝΑ ΓΑΓΓΑΝΟΥ-ΓΙΑΝΝΙΟΥ
ΝΙΝΑ ΒΛΑΣΤΟΥ
ΑΝΝΑ ΠΕΤΡΙΔΗ

ΑΠΟ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

I

ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΤΗ

Dachau b) München Münchenerst 3. 14.6.09

Ἀγαπητέ Παρορίτη !

Ἡ χαρά μου ἀπὸ τὴν προσωπικὴν γνωριμιά σας εἶνε πολλή. Ὅχι μόνο γιατί ἔρχομαι σὲ συγκοινωνία μ' ἕναν νέον, ὡς σᾶς φαντάζομαι, τεχνίτη πού τὸν ἔχτιμω, μὰ γιατί τὸ θαρρῶ κι ἀνάγκη νὰ δεθῶν στενότερα ἀναμεταξύ τους ὅσοι ἀπὸ μᾶς ἔχουν κοινὰ τεχνικά καὶ κοινωνικά ἰδανικά. Ὁ ἀγῶνας γιά τὴν κοινωνικὴν προοδὸν αὐτοῦ κάτω εἶνε δύσκολος καὶ θὰ χρειάζονται δυνάμεις ἐνωμένες. Τὸ πῶς τὰ δικά σας χέρια εἶνε δεμένα μοῦ κάνει ὀδυνηρὴ αἰσθησις ὄχι μονάχα γιά σᾶς, μὰ καὶ γιά τὸν ἀγῶνα ὅλον. Δὲ λέω πολὺ, ἀν πῶ πῶς δὲ βλέπω τὸν ἄλλον πού νὰ συνενώνει τὴν τεχνικὴν μπόρεση μὲ τὸ κοινωνικὸ αἶσθημα. Αὐτὸ δοκίμασα νὰ τὸ πῶ δυὸ φορὲς στὸ «Νουμάς», μὰ καὶ τίς δυὸ νὰ δάγησε ἡ πρόθεσή μου. Τὴ μὴ εἶταν ὅταν ἔγραφα γιά τὰ διηγήματα τοῦ κ. Βλαστοῦ, τὴν ἄλλη ὅταν ἔμαθα πῶς πρόκειται νὰ μοιραστεῖ τὸ δρᾶμα τοῦ κ. Ρήγα Γκόλφη στὸ λαὸν σὰ μέσο προπαγάντας. Τὸ φινάλημα μου «Ἡ Ψυχολογία τοῦ Συμβολισμοῦ» εἶταν ὁ πρόλογος ἐνὸς ἀρθροῦ, πού τὸ τελευταῖον κομμάτι του μένει στὸ συρτάρι μου καὶ ἔχει ἀντικείμενον τοὺς «Νεκροὺς τῆς Ζωῆς», πού τυχαία μοῦ ἔπεσαν στὰ χέρια πολὺν καιρὸ μετὰ τὸ τύπωμά τους, ἀφοῦ εἶχα γράψῃ γιά τίς «Ἀλυσίδες» τοῦ Ταγκόπουλου. Τὸ πρῶτον σας